

Ny Sång

eller

Kärlekens offer.

En vännie älskandes frivilliga död
genom revolver.

Helsingfors den 4 Mars 1892.

Af

J. Kalagangas.

Pris 15 penni.

Eftertryck förbjudet.

Helsingfors,
R. G. Hellström's boktryckeri, 1892.

Kärleken's offer.

Melodi: Att bli' hos oss O Jesu Krist.

n händelse, så grym och svår
Som menniskan sig tänka får,
Föröfwad blifwit nu igen,
Därföre sjunger jag om den.

En mörkrets furste, som man wet,
Är stor och mäktig, som man wet.
Han sina offer locka kan.
Att sig betjena hvarje man.

Ett mord! nu två, begången blef
Orsaken som dem dertill dref
Var ingalunda Herrans ord
Den bjuda ej att öfwa mord.

Nu åter under detta år
Ett brott begicks så grym och svår.
Mars månad än ej hunnit slut,
Förr'n kärleksrusjet flodnat ut.

Af tidningen wi höra så
Om tvänne älskande som gå
Till döden för sin kärlek blott
En kärlek hwilken prof bestätt.

När menniskorna hwilade
I morgonsömn, kunde de
Ej ana hwad de strax derpå
Kunde af andra höra så.

När klockan hade slagit fem
Hörde man samtal mellan dem
Man hörde röster af de två
Som wille ifrån werlden gå.

Man antar att de båda två
Om deras dödsödet talte då
Smedan snarligen derpå
De lifwet misste både två.

Nu fick man höra tvänne stott
Af en revolver, hwilka blott
Afsköldes efter liten tid
Af tredje stottet derinvid.

Förfäran fylde hwarje bröst,
Hur will man söla sinna tröst
Till hjälp hwar man nu skynda will,
Hfall om tiden hinner till.

Men dörren war till rummet då
Fastlåst, dit kunde ingen gå
Hur kunde dörren öppnad fås?
Man tvungen war att söndra lås?

När man till sist så kommit in
Förfäran fylde hwarje sinn'
Blodsgeringen blef uppenbar;
Sjelsmordet och för en och hwar.

Förfärligt war och att se
Hur' dessa båda älskande
På en och samma bädden låg
Liflösa dem nu hwar man såg.

Uti rikt smyckad sïden strud
Fick man nu se den sköna brud
Och äfwen hennes älskare
På samma bädd man kunde se.

De hade firat denna natt
Uppå teatern mycket gladt;
När morgonsolen strålade
I dödens sömn de sömnade.

Ung Ellen Forsman hette hon
Tjente på en restauration
Der skänkte hon sitt hjerta bort
Till unga Engwall inom kort.

Kärleken's ljufva lidelse
 Blef alltför häftig, så att de
 Sig sjelf derät uppoffrade
 Och sina lif förkortade.

Nu kom man till det resultat,
 Att de i tyfhet denna natt:
 Frivilligt ha beslutit då
 Att blodig bröllop fira få.

O! hwilket bröllop, när de blott
 Blef wiqde med revolverstott:
 Nu bröstet genomborrade,
 Man ser hos desse älfstande.

O! huru många tusental
 Förspilla sig af kärlets qual
 Uti vårt kära fosterland
 I hufvudstaden och ibland.

Som kärletsoffer här wi se,
 Hur uti grafven lades de,
 Junglingen och hans Ellen stön
 De funnit nu sin kärleken's lön.

Nu hwila de i ro och fred
 I grafven der de sänktes ned,
 Men hvar är själen? äro de
 I himlen och förenade.

Vi finna ju af Bibelns ord,
 Att ingen som begått ett mord,
 Kan efter döden finna ro,
 Men ewigt uti pina bo.

Lättfinnigt ja har mången ren
 Till döden gått för kärleken,
 De hafwa aldrig derpå tänkt,
 Hwad fente budet, huder strängt.

Särmed jag nu påminna will,
 Att ödmjukt jända bönen till
 Gud, som allena lycka ger
 At hvar som honom derom ber.

Då skulle wäl på detta sätt,
 Sjelsmorden minstas ganska lätt
 Uti vårt kära fosterland,
 Wärt lif wi lemna i Guds hand.

